

אשר ברש

"בלב העולם"

גם הוא בא מן "הקדושים" ו"השרפים". איני יודע אם טוב להיות נין ונכד לאלה. אך טוב בוודאי, שהנפש תהא נובעת ממקורה. בספר הקטן בעל השם הגדול "בלב העולם" עוד נתאמת במידה מרובה החרוז "מלים תרזתי על מלים ואת אשר חפצתי לא הגדתי". וסימן טוב הוא למשורר, שיש לו חבלי-ביטוי ושהוא יודע זאת. אך גם המעט שעלה לו להגיד מעיד שהוא פיוטן. אין לו פה טורף, אך יש לו לשון חוזה. העינים נעוצות בחלל התעלומות, האוזן קשובה לבנות קול אוברות והתמונות מתגבשות לפעמים לגושים קטנים, מאירים ומרעידים.

הסוּסִים מְדַעְזָעִים, צוֹאֲרֵם מְתְרוֹמֵם.
וּבְחֻלֵּל הַמְרַחֲקִים קוֹל זוֹעֵק, קוֹל בּוֹדֵד.
הַחֲדִיקוּ בְּמוֹשְׁכוֹתַי מִי יָדַע הַבָּא?

ובשיר אחר:

דְּבַר־מֵה זֶנֶק מִן הַחֲשֵׁכָה,
עֵינַי אֵשׁ הַתְּלַקְחוּ פָּרָא
וְהִיכֵן נַעֲלָמִי?

ובשיר הציור "הפנס":

פָּנֵס יֵשׁ דּוֹלֵק בְּחֹמַת הַר־צִיּוֹן
מִל סְמָטָה צוֹבָה.
זְמַלִּים הַעוֹלָיִם מִלֹּעֵזוֹ שֶׁל לִילָה
מִשְׁתָּאִים לְאֹרֹז.

וטובה ההברה ומעוררת אמון:

בְּרֵאשׁ מוֹרֵד וּבְרוּחַ נְעֻכָּרָה אֲנִי עוֹלָה בְּשִׁלְבֵי הַזְּמַן.

והרגשת המסתורין הדקה :
 הַלֵּם שְׁמַעְתִּי מִלֵּב שְׁאִינְנוּ שְׁלִי.
 עֲצֻמֹתַי דּוֹבְבוּ בְשִׁפְּהָ רְחוּקָה.
 מִיִּשְׁהוּ נִסְרַד מִמֶּנִּי...

ולאחרונה :
 כִּי הַדָּבָר אֲשֶׁר הִגֵּד לְבִשְׂרִי
 לֹא יֵשֵׁא דוּמְיָה.
 אֵת חַיִּי הֵייתִי מוֹסֵר –
 אֵלֹהֵי יִכְלְתֶם לְקַחַת שְׁמִי מִמֶּנִּי.

יש נקודת שריפה בשירתו. בלשונו המפורשת יש משהו ביאליקי. יותר
 אין לומר לעת עתה, כדי שלא יתייחר. עדיין צעיר הוא. העליה בסולם קשה
 ומסוכנת ; והקטורת גורמת סחרחורת.

"הדים", ה', תרפ"ז-פ"ח